

Chris Ryan

COMPLOT

1

17.00 uur

Chet Freeman wist niet wat erger stonk: zichzelf of de kroeg waarin hij zat.

Ze hadden een tafel dicht bij de toiletten genomen en konden vanuit die strategische positie elk deel van de kroeg zien. En als het helemaal misging, was er een rechte lijn naar de uitgang. Prettig zitten was het daar niet, vooral door de stank van pis en verschaalde sigarettenrook. In de loop van de jaren was Chet in heel wat gore tenten geweest, maar vergeleken met dit was de Lamb and Flag in Hereford zoiets als het Ritz.

Warm was het tenminste wel. Het sneeuwde al ongeveer een uur en de grond was bedekt met een witte laag van een paar centimeter. Maar die warmte was dan ook het enige wat voor de kroeg te zeggen viel. Een defecte fruitautomaat in een hoek. Een foto van Milosevic op de nicotinekleurige muur ernaast. Drie tl-buizen aan het plafond, waarvan de middelste zomend aan- en uit-flikkerde. Verder nog een korte bar met een wanstaltig dikke barkeeper en maar twee maatdoppen op de muur erachter – slivovitsj en wodka – en tien tafels met plastic blad die aan de vloer waren geschroefd, elk met een rode Coca-Cola-asbak boordevol peuken. Dit was een plaats waar je heen ging om te drinken en te roken en verder niets. Zeker, er was een oude tv op de betonnen muur achter de bar zelf vastgemaakt. Die stond hard genoeg aan om goed hoorbaar te zijn, maar van de drieëntwintig mannen – geen vrouwen – die flesjes warm bier dronken wierp niemand er zelfs maar een blik op.

Chet keek op zijn horloge. 17.03 uur. Hij zou er geld op durven te zetten dat over drie uur de meesten van die kerels stomdronken waren. En in één geval dood.

Hij krabde aan zijn been. Een insect, waarschijnlijk afgekomen op zijn stinkende kleren, had hem net boven de knie gebeten. Hij voelde de bult zelfs door de ruwe stof van zijn broek heen. Hij krabde er hard aan en nam een slok uit zijn flesje Zajecarsko, het plaatselijke bier.

‘Jezus, jongen, het lijkt wel of je echt wat van die geitenpis hebt gedronken.’

Chets vriend Luke Mercer had een kaalgeschoren hoofd, enigszins scheefstaande tanden en een accent uit Zuid-Londen. Hij sprak zacht en zijn stem ging bijna verloren in het lawaai van Boyzone dat uit de tv dreunde. Ze wilden niet dat iemand hoorde dat ze Engels spraken.

Luke zag er even ruig uit als Chet. Een stoppelbaard van drie dagen, en nog eens drie dagen vuil daaronder. Een zwart duffels jasje met cementvlekken. Werkschoenen, vuil en zwaar. Luke leek zo sterk op een arbeider dat niemand een tweede blik op hem zou werpen, niet hier, waar iedereen er zo bij liep. Het zou hun mededrinkers verbazen als ze hoorden dat er onder het duffelse jasje een schouderholster met een Sig-9mm-pistool verborgen zat en dat er een microfoon voor heimelijke communicatie onder de lapel zat. De minuscule roze radiodopjes die ze allebei in één oor hadden, waren onzichtbaar voor iemand die er niet naar zocht. De dopjes waren verbonden met radiozenders in de zakken van hun dikke, versleten broeken. Op die manier konden ze in contact blijven met de twee andere leden van het team, Sean Richards – een verweerde veteraan met grijze vlekjes in zijn baard, en net zo onlosmakelijk met squadron B verbonden als de kazerne in Hereford – en Marty Blakemore, die nog maar net van 3 Para bij de SAS was gekomen en tijdens zijn eerste grote operatie een goede indruk wilde maken.

Sean en Marty zaten buiten de kroeg, aan de overkant van de straat, in een onopvallende witte Skoda. De kofferbak van die auto lag vol met het zwaardere wapentuig: M16-geweren met dempers, Maglite-accessoires met infraroodfilters, traumakits. Ze wisten alle vier dat het een lange nacht kon worden, en er mocht niets aan hun uitrusting ontbreken.

Chet had in zijn drie jaren bij de SAS geleerd dat je soms operaties moest uitvoeren die je niet aanstonden maar die je toch tot een goed eind moest brengen. Operaties waarvan je niet had gedacht dat ze bestonden, totdat je voor het eerst het terrein van het SAS-hoofdkwartier in Hereford betrad. Operaties waarover je nooit met iemand zou praten, behalve met mensen die ervan mochten weten. Daarom was het, dacht hij bij zichzelf toen hij daar zat, soms goed om te weten dat je een echte rotschoft te grazen ging nemen. Iemand die je zonder enige aarzeling naar zijn schepper terug zou sturen – al was het een raadsel welke schepper zo iets als Stevan Ivanovic zou voortbrengen. In de categorie rotschoften stond Ivanovic op eenzame hoogte.

Chet kende Ivanovic' voorgeschiedenis goed. Vier dagen eerder had officier operaties Andy Dell op hun operatiebasis ter plaatse – een afgezet deel van een druk VN-complex aan de Bosnische grens – het hele verhaal verteld aan Chets team van vier man. Hij had ook een foto uitgedeeld van een kale,

vlezige persoon met grote neusgaten en een norse blik.

Andy Dell had de bekakte stem van een Sandhurst-officier, maar voor een officier viel hij wel mee. ‘Dit is hem,’ had hij gezegd. ‘Geboren in 1957 en in april 1992 tot politiecommandant benoemd in Bosanski Samac, het noordoosten van Bosnië en Herzegovina. Hij hield die baan acht maanden, en in die tijd zijn twaalf mannen – allemaal Bosnische moslims – gestorven terwijl ze bij hem in hechtenis zaten: zeven door mishandeling, vijf door onbekende oorzaken. Zes Bosnische mannen hebben onafhankelijk van elkaar verklaard dat hij hen dwong seksuele handelingen met elkaar te verrichten om hen te vernederen.’

‘Seksuele handelingen?’ had Chet hem onderbroken.

‘Pijpen, als je het weten wilt. Drie vrouwen hebben hem van verkrachting beschuldigd. Een van hen was vijftien jaar oud; een ander kwam met haar gezicht omlaag in de rivier te liggen nadat ze haar verklaring had afgelegd.’

‘En wij moeten die klerelijer opsporen?’ had Luke gevraagd.

‘Doe me een lol, Luke, en hou je kop tot ik klaar ben.’ Luke, die door zijn vader was grootgebracht in een achterstandswijk in Lewisham, had altijd iets te zeggen, en officieren waren daar niet altijd van gecharmeerd. ‘Ivanovic is voortvluchtig. Hij verliet zijn post als politiecommandant in 1993, waarna hij een leidinggevende figuur was bij de etnische zuivering van Bosnische moslims. Ten tijde van het beleg van Sarajevo probeerden onze jongens hem te pakken te krijgen, maar hij ontglipte hun steeds weer. Hij leeft ondergedoken sinds het eind van de Bosnische Oorlog, maar nu heeft hij zijn nek uitgestoken. De Firma beschikt over concrete informatie over zijn locatie, en het Joegoslavië-tribunaal in Den Haag wil hem vervolgd hebben op politieke, raciale en religieuze gronden.’

Het was allemaal begrijpelijk. Chet liep al lang genoeg mee om te weten dat niet alleen islamieten aan godsdienstwaanzen konden lijden. Als het op etnische zuivering aankwam, waren sommigen van die Serviërs ware kampioenen.

Dell had hun aandacht op een kaart van de regio gevestigd en op de operatiebasis gewezen, die zich iets ten westen van de Servische grens bevond. ‘Jullie rijden Servië binnen onder het mom van VN-vredesstrijdkrachten. Die heb je daar veel, dus jullie zullen niet veel aandacht trekken. Volgens onze inlichtingen houdt Ivanovic zich schuil in Prizkovo, dertig kilometer ten zuiden van Belgrado. We hebben beelden die jullie kunnen bestuderen. Als jullie daar in de buurt komen, moeten jullie het VN-uniform wegdoen. Dat deel van Servië is een kweekbodem voor nationalistten. De vreedstroepen weten dat je de vrede daar het best kunt bewaren door er weg te blijven.’

‘Dan is het maar goed dat wij daar niet de vrede komen bewaren,’ had Luke gemompeld.

De officier operaties had hem genegeerd. ‘We hebben berichten dat Ivanovic wordt omringd door minstens vier zware jongens,’ ging hij verder. ‘Die mogen uit de weg worden geruimd, maar Ivanovic moet in leven blijven. Jullie hebben een tijdelijke arrestatiebevoegdheid. Waarschijnlijk wordt die bevoegdheid niet erkend door een internationaal gerechtshof, en hoogstwaarschijnlijk weet Ivanovic dat. Hij zal niet stilletjes meegaan.’

Stilletjes. Luidruchtig. Voor Chet maakte het geen verschil. Hij verheugde zich erop die schoft te pakken te krijgen. En het zou nu niet lang meer duren.

Hij pakte een dinar van de plakkerige tafel en gooide hem in de lucht.

‘Munt,’ zei Luke. Hij keek alsof hij een antwoord verwachtte, maar dat zou hij niet krijgen van Chet, die alleen maar een kwaad gezicht trok en de munt omhoog bleef gooien.

Opgooien, vangen.

Opgooien, vangen.

‘Ga je daar de hele nacht mee door?’ vroeg Luke. ‘Want je mag best weten dat het op mijn zenuwen werkt.’

Opgooien, vangen. Opgooien, vangen.

De tv achter de bar werd wazig en flikkerde elke paar seconden. Tot Chets opluchting kwam er een eind aan de muziek. Nieuwe beelden trokken zijn aandacht. De Britse premier, Alistair Stratton, zat met zijn open, oprechte jongensgezicht, perfect gesneden pak en rode das in een televisiestudio en werd geïnterviewd door een meid die Chet herkende maar van wie hij de naam niet wist. Chet wist niet wat Stratton op de Servische tv deed. In elk geval schonken de klanten in de kroeg hem even weinig aandacht als Boyzone.

‘Dat zul je altijd zien,’ mopperde Luke. ‘Je gaat op vakantie om weg van alles te zijn...’

Chet keek weer naar het scherm. ‘Stratton valt wel mee,’ zei hij.

‘Stratton,’ merkte Luke op, ‘is een politicus. En dus is Stratton een lul. Punt uit.’

Chet haalde zijn schouders op. Hij wilde geen discussie beginnen, maar hij had genoeg vrienden in het gewone leger om te weten dat er dingen voor hen verbeterd waren in het jaar sinds Stratton premier was geworden. Betere uitrusting, betere condities. Het was in het leger geen geheim dat de regering van plan was troepen naar Kosovo te sturen als Milosevic de Albanezen de Stalin-behandeling bleef geven, maar eigenlijk wist Chet maar heel weinig van politiek. Het waren zijn zaken niet. Hij wist alleen dat iemand die zijn maten de uitrusting en wapens gaf die ze nodig hadden om hun werk te

doen in zijn ogen oké was. Zoals Luke zou zeggen: punt uit.

Toch was het vreemd om daar in de rimboe opeens Strattons stem te horen, kilometers van huis en ondertiteld in onbegrijpelijk Servisch. De ernstige stem van de premier drong tot Chets oren door.

‘Als je over geloof praat, heb je het probleem dat mensen eigenlijk vinden dat je niet goed bij je hoofd bent...’ Stratton liet zijn jongensachtige glimlach zien. ‘Maar ja, mijn geloof is uiterst belangrijk voor me. Als je mijn baan hebt, moet je soms heel moeilijke beslissingen nemen, en ik mag graag denken dat mijn geloof me altijd de juiste weg wijst...’

Chet hoorde Luke snuiven. Wist Stratton dat op dat moment een team van vier SAS-leden op het punt stond een illegale arrestatie te verrichten op buitenlands grondgebied en daarbij waarschijnlijk ook een aantal buitenlandse staatsburgers uit de weg te ruimen? Zo ja, had hij de grote baas boven dan geraadpleegd over het goed en kwaad van zo’n actie? Het kon Chet niet veel schelen. Hij had alleen vertrouwen in zijn Sig en de PPK die aan zijn linkerarm was vastgemaakt. Het discowapen, noemden ze het bij de SAS, maar vanavond was er geen dansen.

Chets aandacht dwaalde van de schetterende tv af. Hij keek naar de andere drinkers. Het waren mannen die er hard uitzagen. Scherpe ogen en ruige gezichten, hun handen rood en hun huid verveerd. Een van hen kwam bij de tapkast vandaan en waggelde naar het toilet. Hij zag Chet en Luke daar zitten. Nieuwkomers. Hij bleef hen even staan aankijken om hun te laten weten hoe onwelkom ze waren.

Chet en Luke keken neutraal terug. Onverstoord. Misschien vond de Serviër het niet de moeite waard ruzie te maken met die twee, of misschien was hij dat nooit van plan geweest. In elk geval liep hij door naar de stinkende toiletten. De twee SAS-mannen bleven naar de rest van de clientèle kijken.

Een van de klanten zou hen naar Ivanovic leiden. En als alles volgens plan verliep, zouden ze straks weten welke klant dat was.

17.32 uur

Stratton had plaatsgemaakt voor een onbegrijpelijk spelletjesprogramma. De bierflesjes van Chet en Luke waren nog vol. Het zou niet lang duren of iemand merkte dat ze niet echt dronken. Hun contactpersoon was nu zeventien minuten te laat. Het begon ernaar uit te zien dat hij ertussenuit geknepen was, en dat zou betekenen dat de laatste paar dagen voor niets waren geweest.

Een stem in zijn oordopje. Sean, buiten in de Skoda. ‘Oké, jongens. De dominee is er. Dat werd verdomme tijd... Het is hier ijskoud, dus zorg dat hij

zich op zijn gemak voelt. Hij lijkt een jaar of twaalf.’

‘De dominee’. De afgesproken code voor de tussenpersoon op wie ze wachtten.

Tien seconden later ging de deur open. De ijzige lucht van buiten verstoorde de warme muffheid in de kroeg, en een jongeman kwam binnen. Er waren maar drie mannen die hem opmerkten: de dikke barkeeper en Chet en Luke. In tegenstelling tot bijna alle anderen in de kroeg was hij gladgeschoren. Hij droeg een spijkerbroek, een dik houthakkersoverhemd, een pet met oorflappen die onder zijn kin was vastgemaakt, en een zwarte rugzak aan zijn schouder. Die rugzak had hij bij zich om herkend te worden door het team, maar hij leek daardoor eerder een scholier dan een arbeider. Alles was bedekt met een laagje sneeuw.

Toen de deur achter hem dichtging, keek hij nerveus om zich heen, als een tiener die zich afvraagt of zijn vriendin hem heeft laten zitten.

Chet keek naar de beslagen ruit aan de voorkant van de kroeg. Hij kon nog net twee silhouetten onderscheiden, een aan elke kant van de deur. Hij wist wat dat betekende: Sean en Marty, die de jongen hadden gesignaleerd, waren uit de Skoda gekomen en hielden nu buiten de wacht, klaar om naar binnen te stormen als er iets begon.

De blik van de jongen viel op Chet en Luke, en hij knikte vaag.

‘Godskolere,’ vloekte Chet zacht, en hij wendde zijn ogen af. Hij voelde dat Luke hetzelfde deed. Die klojo wilde hen helpen, maar voor een tussenpersoon was hij nog erg nat achter de oren, en als hij daar nog veel langer naar hen stond te kijken, verknoeide hij de hele operatie.

Chet schoof de dinar weer van de tafel.

Opgooien, vangen.

Opgooien, vangen.

De tussenpersoon keek nu om zich heen. Hij kneep zijn oogleden enigszins samen, alsof hij iets – of iemand – had gezien waarnaar hij had uitgekeken. Hij liet de rugzak van zijn schouder glijden, hield hem bij zijn zij en liep naar de tapkast. De tussenpersoon koos zijn plaats met zorg. Hij nam een kruk naast een van de vaste drinkers.

Dat was het teken. De jongen durfde geen ontmoeting met het team aan. Hij durfde de man die ze moesten hebben niet openlijk aan te wijzen. En dus hadden ze hem instructies gegeven. Het was ter plaatse algemeen bekend dat Ivanovic in de buurt was. Niemand wist waar, maar ze wisten wel dat een van zijn mannen in zijn vrije tijd in deze kroeg ging drinken. De jongen moest op een bepaald moment die kroeg binnen gaan en naast het doelwit gaan zitten. Als ze Ivanovic wilden vinden, hoefden ze alleen maar Ivanovic’ helper te volgen.

Chet liet het muntje met rust en deed alsof hij weer een slok bier nam. Intussen keek hij naar het nieuwe drinkmaatje van de tussenpersoon. Hij kon alleen de rug van de man zien. Die had brede schouders en dik zwart haar dat al een beetje grijs werd. Hij zat naar voren gebogen met zijn ellebogen op de tapkast. Toen de tussenpersoon naast hem ging zitten, deed hij geen poging om een gesprek te beginnen.

De jongere man wees naar een van de maatdoppen en bestelde een slivovitsj, die de barkeeper met een klap voor hem neerzette. Toen nam hij het glas en dronk. Een van de vele sukkels die de tijd verdreven.

17.46 uur

Ivanovic' man stond op.

Toen hij zich van de tapkast afwendde, zag Chet dat hij wankelend op zijn benen stond. Zijn gezicht zag eruit alsof het uit steen gehouwen was en had een enorme platte neus – rood geworden door de drank – en ook verzonken ogen en diepe rimpels in zijn voorhoofd. Hij keek nors naar niemand in het bijzonder en liep onzeker naar de buitendeur. Chet drukte op de knop van het zendertje in zijn zak. 'Let op doelwit 1,' mompelde hij. 'Hij gaat nu weg.'

'Begrepen,' klonk Seans stem in zijn oor.

Chet en Luke wachtten tot hun man buiten was, en schoven toen hun stoelen achteruit en liepen naar de uitgang. Chet voelde dat de tussenpersoon over zijn schouder naar hen keek, maar omwille van de veiligheid van de jongen gaf hij geen blijk van herkenning.

Ze liepen de koude avondlucht in. Het was nog niet langer dan een half uur donker, maar het moest al twee graden onder nul zijn. Chet nam even de tijd om alles in zich op te nemen. Langs de straat stonden betonnen gebouwen uit de communistische tijd – 'Daarmee vergeleken is Peckham net Belgrave Square,' had Luke gezegd toen ze daar pas waren aangekomen – en hoewel de vallende sneeuw alles een beetje verzachtte, was Priskovo nog even somber als de kroeg die ze net hadden verlaten. De straat zelf was niet druk. Een halflege blauw met witte bus ronkte voorbij, gevolgd door twee kleine vrachtwagens met dekzeil over de achterkant. Een paar voetgangers haastten zich over het trottoir, ineengedoken tegen de sneeuw en met geen ander doel voor ogen dan thuis te komen. In elk geval schonken ze geen enkele aandacht aan Chet of Luke.

Ivanovic' man was naar links gegaan. Hij had ongeveer twintig meter afgelegd en waggelde op zijn dronken benen naar een witte Ford Transit met een deuk in de achterkant. Sean en Marty waren de straat overgestoken en naar de Skoda teruggekeerd – twee van de vele anonieme figuren in de

sneeuw. Ze maakten de portieren open om weer in te stappen. Chet en Luke hadden ook een Skoda, maar die van hen was bruin. Ze stapten in en Chet zette de motor aan. De wissers haalden de sneeuw van de voorruit weg en ze zagen Ivanovic' man in de Transit stappen. Even later reed hij weg. Chet volgde hem. In zijn spiegeltje zag hij de witte Skoda ook in beweging komen.

De Transit reed snel en slingerend. Luke schudde zijn hoofd. 'Zo stom als het achtereind van een varken...'

Chet zei niets. De sneeuw sloeg tegen de voorruit en de weg was verraderlijk glad. Hij hield zijn blik recht op het doel gericht en reed door.

17.51 uur

De magere jongeman wiens rugzak nu bij zijn barkruk op de vloer lag, heette Anton. Hij had het koud gehad toen hij de kroeg binnen kwam, maar nu stroomde het bloed verhit door zijn aderen. Verhit van opwinding. Het was goed gegaan. Hij had zijn vijftigduizend dinar verdiend. Nu wilde hij alleen nog uit deze afschuwelijke gribus weg en naar zijn flatje terug, waar zijn vriendin op hem wachtte. Hij zou bloemen voor haar kopen. En als hij bloemen voor haar kocht, zou ze hem iets in ruil geven.

De slivovitsj liet zijn ogen tranen en zijn keel branden. Maar hij kon het beter opdrinken. Hij zag de barkeeper naar hem kijken en knikte – een vriendelijk gebaar dat niet werd beantwoord. Anton haalde zijn schouders op en zag dat de man de tapkast afveegde met een gerafelde grijze lap en vervolgens het flesje oppakte dat Ivanovic' man had achtergelaten.

De barkeeper keek verbaasd. Hij hield het flesje omhoog, en Anton zag meteen wat hem verbaasde. Het flesje was vol.

De hitte in Antons aderen sloeg om in ijs. Hij kwam van de barkruk af, pakte zijn rugzak en rende toen naar de deur en de straat op.

Daar stonden ze op hem te wachten.

Twee mannen, ieder twee keer zo breed als Anton en twee keer zo sterk. Ieder van hen greep een van zijn magere armen vast.

'*Pogmati!*' riep hij in het Servisch. 'Help me!'

Maar dat zou geen van de voorbijgangers doen.

De twee mannen trokken Anton ongeveer dertig meter over het trottoir mee en gingen toen een steegje in. Het was daar donker, en de sneeuw was aan de ene kant tegen de muur gestoven. De punten van Antons schoenen lieten twee strepen in de modder achter toen de mannen hem door het steegje sleurden naar een binnenplaats die omringd werd door hoge muren van leegstaande gebouwen. In een hoek stonden gasbetonblokken en er stond ook een oude betonmolen, maar aan de maagdelijke sneeuw was te

zien dat daar de afgelopen uren niemand was geweest.

Opnieuw riep Anton om hulp, maar er was niemand die hem kon horen; zijn stem galmde alleen maar tegen de muren.

De eerste dreun was niet het hardst, maar kwam wel het hardst aan: een plotselinge, genadeloze kniestoot in zijn kruis waardoor hij dubbel klapte van pijn. Vanaf dat moment kon Anton geen onderscheid meer maken tussen de twee mannen. Een van hen sloeg met een houten knuppel tegen de zijkant van zijn hoofd. Toen Anton op de grond zakte, schopte de andere man hem in zijn buik en zijn gezicht. Dertig seconden later sijpelde het bloed uit zijn neus en liep het in een stroompje uit zijn mond. Zijn tanden waren knalrood en hij was zich er vaag van bewust dat het bloed vlekken maakte op het witte wegdek om hem heen en de sneeuw liet smelten.

Hij probeerde weer te schreeuwen, maar de lucht was uit zijn longen geslagen en hij kon nog niet eens wat gekreun voortbrengen. Hij zag het mes niet – glad aan de ene kant, gekarteld en wreed aan de andere kant – totdat de punt tegen zijn hals werd gedrukt.

Voor het eerst sprak een van de mannen. Zijn stem klonk hijgend en schurend. ‘*Sisadzijo!* Klootzak! Dat lekkere ding dat in je flat op je wacht. Mijn vrienden zijn haar nu aan het neuken. Als we klaar zijn met jou, gaan wij daar ook naartoe. Dan kan ze eens voelen hoe het is om echte mannen in zich te hebben.’

Anton dwong zichzelf te spreken. ‘*Molim te...* Alsjeblieft... Alsjeblieft, laat haar met rust. Ik vertel jullie alles...’ Ze lachten. Het was geen mooi geluid.

‘Ons alles vertellen?’ zei de man met het mes. ‘Doe niet zo stom. Wij wéten alles. Denk je dat je spelletje in dat café geheim was?’ Weer een schop in zijn buik. ‘We martelen je niet, *sisadzijo*. We maken je dood.’

Anton schudde zijn hoofd. Hij merkte dat zich een warm gevoel door zijn broek verspreidde. De mannen lachten weer. ‘In zijn broek gepist. Dat is nog eens grappig!’

Anton sloot zijn ogen en begon te bidden. Hij mompelde woorden die hij niet meer had uitgesproken sinds hij als kind met tegenzin naar de orthodoxe kerk van zijn moeder was meegenomen. ‘Onze vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd...’

Toen hij zijn ogen weer opendeed, vroeg hij zich even af of zijn gebed verhoord was. De man drukte het mes niet meer tegen zijn hals, maar stond rechtop en keek op hem neer.

Anton ging moeizaam zitten en keek door zijn bebloede ogen naar de twee mannen. De ene man had het mes nog in zijn hand, maar zijn medeplichtige had iets anders. Het was een dunne lus van plastic, ongeveer vijftig

centimeter lang; de uiteinden zaten aan elkaar vast. Pas toen de man met die lus naar hem toe begon te komen, begreep Anton wat het was: een kabelbinder.

Er ging een nieuwe golf van afgrijzen door hem heen. Hij had van deze mensen gehoord en wist wat ze met dat eenvoudige, alledaagse voorwerpten deden. Als hij nu niet wegwam, zou hem dat nooit meer lukken. Hij probeerde overeind te krabbelen, maar een laatste schop in zijn borst was voor de man met het mes genoeg om hem weer op de grond te krijgen. Even later trok de tweede man de plastic lus over zijn hoofd.

Antons handen gingen naar zijn hals, alsof hij zichzelf wilde wurgen. In werkelijkheid wilde hij zijn hals beschermen, maar de man met het mes wilde daar niets van weten; met een snelle uithaal sneed hij zo diep in de rug van Antons hand dat het lemmet op bot stuitte. De pijn ging door merg en been, en zijn handen en overhemd kwamen onder het bloed te zitten. Zo veel bloed. Maar hij hield zijn hals vast, want als hij losliet, zou het zelfmoord zijn.

De man gooide het bebloede mes in de sneeuw. Toen greep hij Antons handen vast en trok ze naar zijn zijden.

‘Nee... nee... ik smeeek jullie...’ Antons wanhopige smeekbede werd afgekappt doordat de kabelbinder plotseling om zijn hals werd strakgetrokken – een harde ruk die het plastic in zijn huid dreef en de luchtstroom naar zijn longen ernstig belemmerde.

De twee mannen gingen een stap terug om te zien hoe Anton wanhopige pogingen deed de kabelbinder losser te maken, zijn vingers tussen het plastic en de huid te krijgen. Het was onmogelijk.

Zijn longen begonnen te branden en zijn lichaam schreeuwde geluidloos om lucht. Hij viel weer op zijn knieën. De kwellings van zijn ademloosheid verdrong zelfs zijn paniek. Het mes lag nog op de grond, niet meer dan twee meter bij hem vandaan. Anton greep ernaar met zijn beschadigde, bloedende hand.

Kon hij die kabelbinder maar doorsnijden...

Maar toen hij zijn hand naar het mes uitstak, was een van de mannen daar ook. De man stapte zo hard op de rug van de hand dat Anton het als een beest zou hebben uitgeschreeuwd als hij daar de adem voor had gehad.

Hij zakte in elkaar.

Alles tolde nu rond. Alles raakte in de war. Hij zag de sneeuw in slow motion vallen. Hij zag hoe het bloed uit zijn handen werd gepompt. Hij zag de twee mannen bij hem staan, hun ogen oplichtend van wreedheid.

En voordat Anton bewusteloos en daarna dood was, was er een moment

waarop de pijn verdween en het gebrek aan zuurstof in zijn bloed hem alleen nog maar een slaperig, verdoofd gevoel gaf.

De twee mannen controleerden niet of hij dood was. Ze wisten dat de kabelbinder zijn werk zou doen, en trouwens, ze moesten zich nog uitleven bij Antons vriendin.

18.00 uur

Het stadje ging al gauw over in verlaten buitenwijken, en toen kwam het lege landschap. Nadat ze de Transit tien minuten hadden gevolgd, stopte Chet om zich te laten inhalen door de witte Skoda. Ivanovic' man was waarschijnlijk te dronken om een volger op te merken, maar evengoed moesten ze zich aan de standaardprocedures houden. Zodra Sean en Marty achter de Ford Transit reden, ging Chet achter hen aan en hij volgde hen op een afstand.

Luke tuurde op een kleine kaart van de omgeving. Hij volgde hun route zorgvuldig in het licht van een dunne zaklantaarn met roodfilter. Op zijn schoot had hij een groot gps-apparaat, dat knipperend hun positie aan hem doorgaf.

De sneeuw viel harder en maakte het rijden moeilijker. Het aantal andere auto's nam af. Toen de witte Skoda ongeveer vijf minuten voorop had gereden, kwam Chets oordopje ineens tot leven. Het was Sean. 'Er is verder niemand meer op de weg. We moeten het licht uitdoen.'

'Begrepen.' Chet stopte en deed de koplampen uit. Hij keek naar voren en zag dat de witte Skoda hetzelfde had gedaan. Daarachter waren de rode achterlichten van de Transit nog maar net zichtbaar in de sneeuwstorm. Chet reikte achter de bestuurdersplaats en vond zijn nachtblif, die hij op zijn hoofd plaatste en aanzette. De wereld baadde in groen licht, en de achterlichten van de Transit waren volkomen helder. Zolang ze een onbelemmerd gezichtsveld hadden, konden ze een paar kilometer achterblijven, en dan zou Ivanovic' man nergens iets van merken.

Ze reden in stilte. Luke hield zijn grappige opmerkingen voor zich. Na nog eens vijf minuten zei Luke – die nog op de kaart keek – in de microfoon: 'Deze weg komt uit bij een groot meer.' Hij zei dat zo hard dat zowel Chet als de anderen het konden horen. 'Tenzij onze man gaat zwemmen, houdt het daar op. Er zijn geen zijwegen meer.'

'Hoe ver is het naar de waterkant?' vroeg Sean.

'Twee kilometer. Niet meer.'

'We stoppen op een kilometer afstand en gaan te voet verder,' zei Chet. 'Onze man mag dan dronken zijn, dat hoeft niet voor zijn vrienden te gel-

den. Als we nog dichterbij komen, kunnen ze onze wagens horen, al zien ze ze niet.’

Stilte op de radio: iedereen was het ermee eens.

Vijf minuten later stopten ze op een primitieve verbreding – het leek wel een greppel langs de weg – waar tractors elkaar konden passeren, al zouden er om deze tijd en met dit weer geen tractors zijn.

Chet keek Luke aan en vroeg: ‘Heb je een positie?’

Luke keek nog eens naar hun positie, zowel op de kaart als op het gps-apparaat. Hij knikte. ‘Ik geef het door.’

Het beveiligde communicatiesysteem dat hen in staat stelde met de basis over de grens te praten, zat in het dashboardkastje. Luke sprak in de grote microfoon. ‘Zero, dit is Delta Drie Tango. Over.’

Een moment van stilte, en toen kwam er geknetter uit het apparaat. ‘Delta Drie Tango, dit is Zero.’

‘We naderen nu de Alpha. Ik ga onze positie doorgeven.’

‘Zeg het maar, Delta Drie Tango.’

Luke keek naar het gps-apparaat en las toen langzaam en duidelijk hun coördinaten op. Hij wachtte tot ze waren herhaald, verbrak daarop de verbinding en stapte uit.

Sean, die had gereden en zijn nachtbril ook had opgezet, maakte de kofferbak van de witte Skoda open, waarin de uitrusting van de mannen lag. Ze trokken hun duffelse jaszies en combatvesten uit, hingen hun kogelwerende vesten om en trokken de combatvesten weer aan. Ten slotte zetten ze hun helm op, die uitsparingen voor de oren had.

‘VN-badges?’ vroeg Marty. Hij bedoelde de armbanden, pastelblauw met grote witte letters. Als ze iemand onder auspiciën van de VN gingen arresteren, zouden ze eigenlijk die armbanden moeten dragen.

‘Mooi niet,’ gromde Sean. ‘Met die dingen lopen we meteen in de gaten.’ Hij sprak met de stem van de ervaring en hij had gelijk. Die witte letters waren een baken in de duisternis.

Ze namen hun M16-geweren, die volledig geladen waren en waarop Maglites waren gemonteerd. Luke en Marty zetten ook hun nachtbril op hun helm.

Chet haalde een nachtkijker uit de kofferbak en gebruikte hem om de omgeving te verkennen: het omringende landschap was vlak en schraal, niet minder naargeestig en groezelig dan het stadje dat ze zojuist hadden verlaten. In de verte zag hij de rode lichten van de Transit, die nog door de sneeuw ploegde. Daarachter was er misschien een ander licht, verder weg; dat zou hij niet met zekerheid kunnen zeggen.

‘Ik hoop dat die jongen in de kroeg ons niet heeft belazerd,’ zei Luke terwijl hij zijn aanvalsgeweer voor zijn borst hing. ‘Die klotesneeuw ook. Als we bij het water komen en het blijkt dat meneer Witte Transit alleen maar een rustig plekje zoekt om te pissen, dan ga ik meteen terug en douw ik zijn rugzak in zijn reet.’ Niemand zei daar iets op. ‘En dan vonden we die training in de ruige Brecon Beacons zo erg,’ bromde hij in zichzelf. ‘Waren we daar nu maar terug...’ Hij laadde zijn geweer door en zette de veiligheidspal erop.

De teamleden liepen achter elkaar over de weg. Om hun voetsporen te camoufleren bleven ze in de bandensporen van de Transit, iedere man vijf meter achter zijn voorganger. De deken van sneeuw dempte alle geluiden – zelfs hun voetstappen – en hun adem vormde wolkjes in de ijzige lucht.

18.32 uur

Als teamleider was Chet de tweede van de rij. Hij stak zijn hand op. Iedereen bleef staan – ook Luke, die als eerste verkenner vooropging maar elke twintig seconden naar de mannen achter hem keek. Chet tuurde door de nachtkijker naar wat er voor hen lag. Terwijl hij de omgeving in gedachten verkende, sprak hij hardop om de anderen te laten weten wat hij zag.

‘De Transit is op ongeveer honderd meter afstand gestopt, recht naar het noorden,’ zei hij. Zijn stem kwam nauwelijks boven de vallende sneeuw uit. ‘Geen andere voertuigen, geen teken van vijandelijke doelen. Een groepje bomen aan de westkant, een groot gebouw in het oosten. Nog meer bomen ten oosten daarvan. Het lijkt een leegstaande boerderij. Ik zie een, twee, drie bijgebouwen, maar het kunnen er meer zijn. Er brandt licht in twee kamers aan de westkant van het huis; verder is alles donker. Luke, ik denk dat ik dat meer kan zien, net voorbij het huis, maar het is moeilijk te onderscheiden.’

Hij liet de kijker zakken en zag dat Sean, die sneeuw in zijn baard had, de grond voor hen onderzocht. ‘Eén stel voertuigsporen, nog vers. Dat is de Transit. De sneeuw kan andere sporen hebben bedekt, maar ik zie geen indrukken. Volgens mij is hier de afgelopen vier of vijf uur niks anders voorbijgekomen dan die Transit.’

‘Voetsporen?’ vroeg Chet.

‘Ja. Een hert. Misschien een wild zwijn. Geen teken van mensen.’

Chet knikte en keek Luke en Marty aan. Ze keken gespannen. Alert. ‘Als we daarheen gaan, doen we dat in twee groepen. Sean, Marty, jullie gaan naar de oostkant van het huis en stellen eventuele uitgangen daar veilig. Als Ivanovic weet dat we hem komen halen, probeert hij waarschijnlijk daarlangs te ontsnappen. Als hij dat doet, grijpen jullie hem.’

‘Het zal me een genoegen zijn,’ zei Sean.

‘Luke, wij nemen de voorkant. We zoeken de elektriciteitsleiding en sluiten de stroom af. Daarna doorzoeken we het huis kamer voor kamer. Ik wil dat eventuele bewakers dood zijn voordat ze de kans krijgen alarm te slaan. Op die manier krijgen we die klootzak wel uit zijn schuilplaats.’

Luke knikte.

De mannen controleerden hun wapen een laatste keer, zetten hun nachtblind op en wendden zich tot Chet, wachtend op het teken.

‘Oké,’ zei hij zacht. ‘We gaan.’